

Ετήσιο μνημόσυνο Πρεσβυτέρας Ανθής Πέττας

Την Κυριακή 1η Δεκεμβρίου 2013 τελέσθηκε στον Ιερό Ναό Γεν. Ιωάννου Προδρόμου Παραλίας Πατρών Θεία Λειτουργία και το ετήσιο Μνημόσυνο για την μακαρία μνήμη της πρεσβυτέρας Ανθής Πέττα, σύζυγος του ευλαβέστατου και αιμνήστου ιερέως Νικολάου Α. Πέττα.

Αν και παρήλθε ένας χρόνος από την κοίμησή της, η οποία είχε γίνει κατά θαυμαστό τρόπο στην εορτή του ιερέως συζύγου της, δηλαδή τη 6η Δεκεμβρίου 2012, εντούτοις πολλοί γνωστοί και συγγενείς συγκεντρώθηκαν στον ως άνω ιερό Ναό για να προσευχηθούν για την αιώνια ανάπαυσή της. Ο κατά τα τελευταία έτη πνευματικός πατέρας και αγωνιστής εφημέριος της ενορίας αυτής, αιδεσ. πρωτοπρεσβύτερος Αντώνιος Ρουμελιώτης στο λόγο του αναφέρθηκε για την κοίμηση της Πρεσβυτέρας Ανθής αλλά και την κατά Θεόν βιωτή της κοντά στον όντως ευλογημένο ιερέα σύζυγό της, π. Νικόλαο.

Αργότερα τα πολλά της τέκνα και εγγόνια συγκεντρώθηκαν στο τάφο του μακαρίου ιερατικού ανδρογύνου, στην Παναγία Αλεξιώτισσα Πατρών και

τελέσθηκε ιερό Τρισάγιο από τους ιερείς του ως άνω Κοιμητηρίου.

Οι οικείοι τους πρόσφεραν στους σεβαστούς ιερείς το νεοκδοθέν βιβλίο του καθηγητού της Φιλοσοφικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών κ. Φωτίου Α. Δημητρακοπούλου με τίτλο: «Διήγησης - Βίος - Ακολουθία και Παρακλητικός Κανών οσίου Ευφροσύνου του Μαγείρου», το οποίο τυπώθηκε από τον ελλογιμότατο καθηγητή και με την συνδρομή των τέκνων της πρεσβυτέρας Ανθής, «εις μνημόσυνον της μητρός τους», όπως αναφέρει στο πρόλογο ο κ. Δημητρακόπουλος. Ενώ στο πιστό λαό που παραβρέθηκε δόθηκε ως ευχαριστήριο από τους οικείους της Γερόντισσας Ανθής το «Θεομητορικόν Προσευχητάριον», που τυπώθηκε για αιώνιο μνημόσυνο αυτής, καθώς και το Εορτολόγιον του 2014 της Αρχιερατικής Περιφέρειας Κοντοβάζαινας της Ιεράς Μητροπόλεως Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως, το οποίο είναι αφιερωμένο στον αείμνηστο π. Γερβάσιον Παρασκευόπουλο, ο οποίος ήταν πνευματικός καθοδηγητής των νέων χριστιανών τότε, Νικολάου Πέττα και Ανθής Κατριμπούζα.

Στην συνέχεια ακολουθεί ένα αφιέρωμα για το ετήσιο μνημόσυνο της Πρεσβυτέρας Ανθής, που το συνέταξε αγωνιστής ιερέας:

ΠΛΗΣΙΑΖΟΝΤΑΣ Η ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΕΟΡΤΗ. ΗΜΕΡΑ ΕΚΔΗΜΙΑΣ ΑΝΘΗΣ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΑΣ ΣΗΜΕΙΟΦΟΡΟΥ ΙΕΡΕΩΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΤΤΑ.

ΤΗ ΠΡΩΤΗ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ ΕΝΕΣΤΩΤΟΣ ΕΤΟΥΣ, ΘΑ ΤΕΛΕΣΘΗ ΕΝ ΤΩ ΙΕΡΩ ΝΑΩ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ ΠΑΡΑΛΙΑΣ ΠΑΤΡΩΝ ΤΟ ΕΤΗΣΙΟΝ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΤΗΣ ΜΑΚΑΡΟΣ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΑΣ ΑΝΘΗΣ ΣΗΜΕΙΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΤΤΑ.

«Αμήν αμήν λέγω υμίν»... «Ο ποιμήν ο καλός την ψυχή αυτού τίθησιν υπέρ των προβάτων».

Ενταύθα εις το Αγιογραφικά τούτα χωρία καθοράται περιτράνως η πιστοποίησις, η απόλυτος διαβεβαίωσις του Κυρίου περί του βασικού χαρακτηριστικού του Καλού Ποιμένος, όστις καλείται εις τύπον, τόπον και εν ίχνεσιν Αυτού, βαδίζων, απαρνούμενος σάρκα, οστέα τε και ψυχήν υπέρ των λογικών προβάτων, άτινα χρόνω τινί, του ενεπιστεύθη πλουσιωτάτη τη δωρεά, Αυτός ο ίδιος.

Τούτ' αυτό απετέλεσε και τον γνώμονα επί του οποίου επορεύθη και ο μακαριστός π. Νικόλαος Πέττας, αναλίσκων εαυτόν υπέρ του ποιμνίου, το οποίον, τη άκρα του Χριστού ευαρεσκεία εκλήθη ίνα διαποιμάνη, ως διδάσκαλος και ως ιερεύς, άχρι θανάτου εν μέσω των δυό πυλώνων του Ελληνισμού και του Χριστιανισμού, του κόσμου του ωραίου, του ιδεατού και του κόσμου του καινού και θαυμαστού που γεννήθηκε εκ της χάριτος του Θείου Ναζωραίου.

Έχων το «γνώθι σ' αυτόν», ως καθηγητής της θύραθεν σοφίας και ως ιερεύς της άνωθεν εκπορευομένης, όλον αυτού το είναι κατηνάλωσε υπέρ των μαθητών αυτού εις Τ.Ε.Ι., αλλά κυρίως υπέρ των προβάτων της λογικής του Χριστού Ποίμνης, συγκρουόμενος ενίοτε με Λαιστρυγόνας και Κύκλωπας, ενίοτε και χειρίστους τούτων, προβατοσχήμους λύκους η μάλλον παπαδοσχημους λέοντας.

Πολλάκις επικράνθη, πολλάκις ενελούσθη απλέτου Θείας Χάριτος, μένων και επί τα μεν και επί τα δε, εις εαυτόν, περιπατών ως αμνός, ως αθώα περιστερά, ως σύγχρονος Κυρηναίος, αίρων σταυρόν εαυτού τε και σταυρών ετέρων συνανθρώπων του, μιμούμενος τον «Ποιμένα των προβάτων τον Μέγα» (Εβρ, ιγ . 20), τον «Αρχιποίμενα και Επίσκοπον των ψυχών», ο Οποίος «επέστρεψε τα πρόβατα τα πλανώμενα» (Α . Πετρ. β . 25...).

Είχον την αμέριστον ευλογίαν ίνα γνωρίσω εκ του σύνεγγυς τον διδάσκαλον, τον ιερέα, τον ποιμένα, όστις εγαλουχήθη ως νεανίας εν τοις νάμασι του αιμνήστου Γερβασίου Παρασκευοπούλου και εν τοις γράμμασι του Ιερωτάτου Χρυσοστόμου.

Αφορμούμενος τοιουτοτρόπως, εκ του αξιώματος, ότι: «Εις εστίν ο απόλυτος Κύριος προσώπων και πραγμάτων, ο Θεός». Και εις εστίν ο ποιμήν και ιδιοκτήτης των λογικών προβάτων της Εκκλησίας. Ο Χριστός, αφοσιώθη εις Αυτόν και ηγάπησε τον Χριστόν και ως αμοιβήν της προς Αυτόν αγάπης του, έλαβε την υψίστην παρά του Αρχιεπίσκοπου Δωρεάν, ίνα διαποιμάνη τα πρόβατά Του, (Ευαγγέλιον Ιωάννου στιχ.15-17), λαμβάνων άμα την του αιδίου Δεσπότη, διαφωτιστού των Πατρών, Επισκόπου ψυχών και πατρός κυρού ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ ανεκτιμήτον ευλογίαν.

Όντως ο σημειοφόρος π. Νικόλαος συνεδέθη δι' αγάπης αδελφικής και εγκαρδίου προς τα πρόβατα του Χριστού, πάσαν δε υπόθεσιν αποβλέπουν εις την ωφέλειαν εκείνων, ως ιδικήν του υπόθεσιν αεί ανήγαγε, συστοιχιζόμενος με τον Θεϊότατον Παύλον, ονομάζων αυτά: «Αδελφούς αγαπητούς και επιποθήτους» και «τέκνα αγαπητά».

Συνταυτιζόμενος με τον ιερώτατον Χρυσόστομον δι' ο και εις τους λόγους του αναφέρετο με τους Πατερικούς Αυτού λόγους προς το ποίμνιο: «Υμείς εμοί πολίται, υμείς εμοί πατέρες, υμείς εμοί αδελφοί, υμείς εμού μέλη, υμείς εμοί σώμα, υμείς εμοί φως, μάλλον δε του φωτός τούτου γλυκύτεροι...». Διο και πάντας υμάς επί της διανοίας περιφέρω της εμαυτού ουκ ενταύθα μόνον, αλλά και οίκοι.

Ει γαρ πολύς ο δήμος και βραχύ της εμής καρδιάς το μέτρο, αλλά ευρεία η αγάπη και ου στενοχωρείσθε εν ημίν.

Ταύτα ουν κήρυττε, ταύτα εφώνει, τοιαύτα έπραττε, και δυστυχώς δια ταύτην την αλήθειαν επολεμήθη υπό ετέρων κληρικών της Πάτρας, οίτινες εθώρουν το Κυριακόν ποίμνιον, ως κτήμα των, προσπορριζόμενοι τα εκ τούτου απορρέοντα όλως ιδιοτελώς, ως και των οστέων αυτών.

Και ο μεν Άγιος Ιωάννης Χρυσόστομος αφήκε την έσχατον αυτού σωματικήν ικμάδαν εις Κουκουσόν, πολεμούμενος σφρόδρα εκ του συστήματος, το οποίον σύστημα -ως μετέπειτα έφη ο φοβερός Καζαντζάκης- μετέτρεψε «εις ατέλειωτην πραμάτεια» τον Κύριόν μας και Χριστόν μας, ο δε ουρανοβάμων π. Νικόλαος συνεθλίβη εκ του συγχρόνου και τελειωτάτως «εκσυγχρονισμένου συστήματος» το οποίον και τον βάμβακα δύναται να μετατρέψη εις αμφίστομον ρομφαίαν, «απαξιώνοντας εργαστηριακά» πάσαν Χριστοκεντρικήν άμα τε και ανιδιοτελή πράξιν.

Όντως ο σημειοφόρος πατήρ απεπνίγη εκ θλίψεως από των πολεμίων αυτόν, συνυπουργούντων εις τον Κυριακόν Αμπελώνα, είναι δε γνωστόν εις τους εν Πατράσιν παροικούντας, πως η οικογενειοκρατία καλά κρατεί ενταύθα, όπου

πατεράδες και υιοί και ΣΙΑ έχουν αναλάβει -Θεός να με συγχωρήσει- «εργολαβικά» την των κεντροαστών σωτηρίαν, ευτυχώς αφήνοντας και τινά χωρία δια τους μη έχοντας «θείτσον» εις την κορώνην.

Τοιαύτην λοιπόν ατυχίαν είχεν ο σημειοφόρος πατήρ, όστις ακλονήτως άμα τε Κυριακαρέστως επέμενε, πάντοτε πολεμούμενος, να οδηγήση το λαχέν αυτού ποίμνιον εις σωτηρίους πνευματικής νομάς. Αναλίσκων και τα αυτού εισέτι υπάρχοντα δια τους ανθρώπους που ελέω Θεού εκλήθη να διακονήση εις εργατικήν των Πατρών ενορίαν.

Εισήλθεν εις τον Κλήρον πτωχός και τέθνηκεν υπέρ Χριστού Εσταυρωμένου έτι πενιέστερος, γεγονός το οποίον έως και ο Τζαρτζάνος θα έβλεπεν ως κραυγαλαίαν εξαίρεσιν επιβεβαιούσαν τον κανόνα και μάλλον θα προέτρεψε τον υπουργό οικονομικών κ. ΣΤΟΥΡΝΑΡΑΝ, να «ρίξη κάποιο βλέφαρο», εις το «πόθεν έσχες» κάποιων παπάδων, οίτινες τοις λόγοις πλουσίως τους πάντας ελεούσιν, τοις δ' έργοις τε και πράξεσιν γραΐας τε και γέρους απομυζούσιν...

Πράγματι κατήγετο εκ περιφανούς τε και αρχοντικής οικογενείας επιχειρηματιών, αλλ ήγάπησεν μάλλον τας σπουδάς και ούτως μετά το Πανεπιστήμιον, επέλεξε ίνα παιδαγωγή μαθητάς προς καλήν καγαθήν πολιτείαν παρά ν' ασχοληθή με τα επιχειρηματικά, κατά δε Θείαν προνοΐαν ενυμφεύθη την ενάρετον κόρην Ανθήν, κεκοσμημένην εκ Χριστιανικών ιδεωδών, εκ του Φράγκα Αχαΐας, όπου σήμερα η ημετέρα υπομηδαμινότης διακονεί κατόπιν απηνών διώξεων εκ του Εξομολόγου μου και εκ τεσσάρων και μόνον ημετέρων συνεργατών, ους καλή τη πίστει εξέλεξα, τουτέστιν έβαλα τα χέρια μου και έβγαλα τα μάτια μου, αφού επί 18 συναπτά έτη γνώριζα σαφώς ποίον ταμπάκο φούμαραν, και τούτ' αυτό θεωρώ δευτερευόντως τεραστίαν ημετέραν ηλιθιότητα, πρωτίστως δε το απολαμβάνω ως μεγίστην ευλογΐαν και δη εκπορευομένην εξ επιθυμίας του π. Νικολάου, ίνα υπηρετήσω εις τον τόπον όπου πνέει η εαυτού εναπομείνασα εν τω κόσμω τούτω αύρα, ο οποίος παραμένει πνευματικός οδηγός και καθοδηγητής μου εις τον αποπνευματικοποιημένο τούτον λίθινον αιώνα, τον αιώνα που ο Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός λέγει ότι ημείς «οι κληρικοί θα καταστούμε χειρότεροι και ασεβέστεροι των όλων» {28(β) Αλβ.}.

«Ακούσατε αδελφοί μου Χριστιανοί, θάρθη καιρός, που δεν θα παρατηρείται αυτή η αρμονία που είναι σήμερα μεταξύ λαού και κλήρου. Όταν θα πηγαΐνη ο παπάς σε σπίτι λαΐκού, μόλις θα φεύγη θα θυμιάζουν με θυμίαμα. Αν θα καθΐση σε στρώμα μετά την αναχώρησίν του θα το τινάζουν. Αν θα συναντούν οι άνθρωποι κληρικών στον δρόμον, θα γυρίζουν πίσω και δεν θα εξακολουθούν τον δρόμο τους» (Καλ. ΒΗ).

Άπασα η εαυτού βιωτή υπήρξε φωτεινοτάτη οδός, δεικνύουσα εις τα πνευματικά του παιδιά και αδέρφια το ποθούμενον πάντων των συνειδητοποιημένων Χριστιανών, την επουράνιον επιζητουμένην Ιερουσαλήμ.

Ταπεινός εις υπερθετικόν βαθμόν, καρτερικός εις Ιώβειον μέγεθος, Χριστοκεντρικός ως Αποστολικός Πατήρ, Πατερικός ως η Εκκλησία κελεύει, άνθρωπος ως προπρωτικός τολμώ να είπω, σύζυγος ιδανικός, γονεύς δώδεκα τέκνων υποδειγματικός, ιερέυς αυτοθυσιαστικός δια τον κλήρον του οποίου έλαχε προστάγματι Θεού και ευδοκία του αγίου του Δεσπότη και ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΨΥΧΩΝ ΚΥΡΟΥ ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ ΒΑΛΛΗΝΔΡΑ.

Έζησα πλησίον αυτού, έτυχα των πατρικών του συμβουλών, ετήρησα πλείστας αυτού παραινέσεις, διακρατώ εν ευλαβεία τας αυτού παρακαταθήκας, ευελπιστώ ότι κάποτε συν Θεώ και υμετέρα αυτού ευχή θα πάψω να είμαι επιθετικός εις αλλοτριωμένους ανθρώπους και μετηλλαγμένες υπάρξεις, όταν το ιερατικόν μου αξίωμα θίγεται, όταν η αξιοπρέπείά μου βάλλεται εκ τινών κλωνοποιημένων νεολλέκτων συνιερέων, όταν η τιμιότης μου, -η όποια τέλος πάντων τιμιότης μου,- απαξιούται [...].

Εξέλαμψεν λοιπόν ο π. Νικόλαος, και σήμερα ο λαός που τον γνώρισε και απήλαυσε το θείο αυτού κήρυγμα, που βρήκε λόγον συγκαταβάσεως εις το

Πετραχήλι του, που έλαβε εκ της πενίας του, μόνον θαυμαστά σημεία έχει να διηγείται, τα οποία ευδοκία ζώντος Θεού ενδυναμώνουν τον λαό του Κυρίου, χαλυβδώνουν την πίστιν, θεριεύουν την ελπίδα παντός Χριστιανού περί της του δικαίου ανταποδόσεως.

Όντως δύναται ο άνθρωπος, ακόμη και σήμερα -μεσούντων των καιρών της αποστασίας,- να φθάση εις την θέωσιν Χάριτι Κυρίου, ν' απηλαύση καρπών επουρανίων.

Ολίγος μόνον αγών χρειάζεται και ο Χριστός εις την ζωή μας.

Ηγάπησεν όντως τας πράξεις τον άνθρωπον ο σημειοφόρος πατήρ, δια τούτο και χαρίτωσεν αυτόν ο Κύριος των Δυνάμεων και των Σημείων, δια τούτο και ποιεί σημεία ο ουρανοβάμων πατήρ, εταπεινώθη σφόδρα εις αυτήν την βραχυτάτην ζωήν δια τούτο και υψούται εις την αιώνιον, πόνεσε και μάτωσε δια το αδελφό του Χριστού μας πλάσμα, δια τούτο και χαίρεται εις την ατελεύτητον, ηξιώθη του προιδέναι τον εαυτού σωματικόν θάνατον, προεμήνυσεν την αναχώρησιν της υποδειγματικής του πρεσβυτέρας Ανθής και υπεδέχθη αυτήν αυτοπροσώπως ανήμερα της εορτής του, αδειοδοτείται, λίαν θαυμαστώως, όπως επισκέπτεται υπερβατικώς τα πνευματικά του τέκνα όταν επικαλούνται το εαυτού όνομα.

Έτυχεν και η ημετέρα ταπεινότης πολλάκις της αυτού αοράτου επιστασίας και δη ότε το παρελθόν Μεγαλοβδόμαδο «με πήρε και με σήκωσε» ένας συνωμοτικός «ανεμοστρόβιλος» πρωτοστατούντος δυστυχώς κληρικού μετά των τριών φιλαρακίων του, (μόνον), -μέχρι και εις καραντίνα μ' έβαλεν η Διοίκησις πριν αμφοίν μύθον ηκούσει, και ότε παρά την ανάπηρον γυναίκα μου ολονυκτίς έκλαιον δια το άδικον, έχων γευθεί και τας βλασφημίας του δεξιού της ενορίας ψάλτου, Μεγαλοπαρασκευής ούσης, τότε ο σημειοφόρος πατήρ εν θαυμαστώ οράματί μου είπε: «Εγέρθητι και πολέμησε», «είμαι δίπλα σου!».

Ήμην και εγώ δίπλα του, ότε εφημέρευε εις τον Ιερόν Ναόν Αγίου Βασιλείου, Παπαθωμά, εργατικών κατοικιών Ανθείας, ότε νύσων τον Αμνόν εν τη Προσκομιδή τα δάκρυά του εγένοντο μαργαριτάρια εις την λευκήν αυτού γενειάδαν, ότε προσπίπτων ενώπιον του Εσταυρωμένου ολοφύρετο, ότε εδιάβαζεν την ευχήν της Θείας Μεταλήψεως, ενεδύετο νοερού Πεντηκοστιανού μανδύος και χαιρόμουν το ιλαρόν αυτού πρόσωπον, χαίρων και αυτός σφόδρα, έχων τον Μέγα Αρχιποίμενα σιμά του.

Ενθυμούμαι στιγμάς υπερβατικές εν τη εξελίξει της Θείας Λειτουργίας και εύχομαι όπως ηξιώση και εμέ τον ανάξιον ο Κύριος να τύχω έστω ακτίνας ακτίστου φωτός.

Ενθυμούμαι τους λόγους του μεγάλου πνευματικού πατρός Σάββα Δημητροπούλου, του τρισμεγίστου αυτού ανδρός, Αρχιμανδρίτου και Ηγουμένου επί μίαν 80ετιαν και πλέον της Ιεράς Μονής Ευαγγελιστρίας - Αγίων Πάντων Ερυμανθείας Τριταίας, ότε μου είπε πόσον θεϊκά εξομολογούσε ο απλούς τοις τρόποις πατήρ, και πόσον ανάλαφρος κατέστη, ότε ο π. Νικόλαος ανέγνωσε την συγχωρητικήν ευχήν.

Ναι! Ο μέγας ηγούμενος διεπίστωσε την αγιότητα του π. Νικολάου και αβιάστως εζήτησεν όπως εξομολογηθή παρ' αυτού του ταπεινού ιερέως.

Ήτο ο ιερεύς που θαύμαζα την αυτού απάθειαν εν ταις του βίου τριβόλοις, ότε δε τον ρωτούσα πως δε νευριάζει μου έλεγε: «Προτιμώ ν' ακούω την του Χριστού μυστικήν φωνήν παρά την των ανθρώπων άτακτον βοήν».

Ήτο ο ιερεύς που ηδυνήθη να ξεπεράση το εφικτόν και να αγγίξη το ευκταίον!.....

Την ευχή σας π. Σημειοφόρε ουρανοβάμον Νικόλαε.

ΠΑΠΑΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΝΤΕΛΗΣ ΠΑΝΟΥΤΣΑΚΟΠΟΥΛΟΣ. Ο ΤΟΥ ΦΡΑΓΚΑ,

ΠΑΝΤΑΖΕΪΚΩΝ, ΣΠΑΝΕΪΚΩΝ ΚΑΙ ΤΣΑΚΩΝΙΚΩΝ ΑΧΑΪΑΣ ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ.

Πηγή: agiosdimitriosromanou.blogspot.gr